

ĐẠI THÁNH VĂN-THÙ-SƯ-LỢI BỒ-TÁT PHẬT SÁT CÔNG ĐỨC TRANG NGHIÊM KINH

QUYỂN TRUNG

Khi ấy, Thế Tôn bảo Đại Bồ-tát Từ Thị:

–Nay ông hãy vì Như Lai mà trang nghiêm pháp tòa, ta sẽ thăng tòa nói về ý vui tu các hạnh thiện xảo, phát sinh các công đức trang nghiêm cõi Phật, thú hưởng chánh hạnh pháp môn thuở xưa.

Bồ-tát Từ Thị liền nghĩ: “Vì nghĩa gì mà nay Như Lai sai ta trang nghiêm pháp tòa? Sao không sai A-nan-đà, Đại Mục-kiền-liên? Tại sao lại xả bỏ các Thanh văn, Duyên giác, mà chỉ nói cho các Bồ-tát thanh tịnh, các vị ấy không phải là pháp khí của pháp môn này ư? Vì các Bồ-tát cho nên mới sai ta trải tòa.”

Lúc đó, Đại Bồ-tát Từ Thị vận thần thông hiện hành cảnh giới. Từ thần thông này, hóa tòa Sư tử cao bốn vạn na-do-tha, dùng vô lượng báu trang nghiêm xung quanh, dùng Thiên diệp y trải lên trên, y ấy mềm mại, hễ ai sờ vào đều được an lạc. Từ nơi tòa ấy phát ra đủ loại ánh sáng chiếu khắp tam thiên đại thiên thế giới.

Khi ấy, Đức Như Lai từ chỗ ngồi đứng dậy thăng tòa, tam thiên đại thiên thế giới sáu cách chấn động rất là khác thường.

Đức Phật dạy:

–Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu bốn pháp, thì sở nguyện mới được đầy đủ:

1. Ý vui hưởng đến Bồ-đề.
2. Khởi tâm thương xót đối với các hữu tình.
3. Phát khởi tinh tấn.
4. Thân cận Thiện tri thức.

Bồ-tát nhờ thành tựu được bốn pháp này, nên đạt nguyện được viên mãn.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu một pháp, đại nguyện không thoái, thành tựu quốc độ thanh tịnh, pháp đó Bồ-tát nên học. Vì các Bồ-tát mà Bất Động Như Lai xưa đã tu hành phát thệ nguyện: “Nơi ta sinh ra, nếu không xuất gia thì là khi đối mười phương chư Phật.”

Này Xá-lợi-phất! Các Bồ-tát phải nên tùy thuận mà học. Hoặc Phật ra đời, hoặc không ra đời, tất cả chỗ sinh ra thấy đều quyết định, rời nhà xuất gia. Vì sao? Vì các Bồ-tát là người lợi ích tối thắng. Đó gọi là xuất gia.

Này Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát ưa xuất gia thì có khả năng nhiếp thủ mười thứ công đức:

1. Không đấm trước các dục.
2. Thích ở chỗ A-lan-nhã.
3. Thực hành hạnh của Phật.
4. Không đấm trước vợ con, tham đắm của cải.
5. Lìa hành pháp các thú.
6. Học tập hành pháp thiện thú.
7. Có khả năng thành tựu thiện căn.
8. Hay tích tập thiện căn không bị tán mất.
9. Được chư Thiên khen ngợi.
10. Thường được phi nhân ủng hộ.

Xá-lợi-phất! Người ưa xuất gia có thể nhiếp thủ mười thứ công đức như vậy. Thế nên, này Xá-lợi-phất! Đại Bồ-tát muốn cầu Chánh giác, muốn giải thoát hữu tình, thì phải thường ưa xuất gia. Đây gọi là một pháp thành tựu đại nguyện không thoái, được tùy ý vui cõi Phật thanh tịnh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu hai pháp đại nguyện không thoái, tùy theo ý vui cõi Phật thanh tịnh. Thế nào là hai? Bồ-tát không thích cầu Thanh văn, không thích cầu Thanh văn thừa, không thích nghe Thanh văn nói pháp, không thích thân cận Thanh văn thừa, không học luật nghi giới của Thanh văn, không thích nói pháp tương ứng với Thanh văn thừa, cũng không khuyến khích người khác hành Thanh văn thừa. Đối với Duyên giác cũng lại như vậy mà chỉ vì khuyến khích hữu tình thành tựu tối thượng Chánh đẳng Chánh giác. Đó gọi là hai pháp.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Này Xá-lợi-phất! Nếu có Bồ-tát khuyến phát người khác hưởng đến Phật thừa, thì Bồ-tát này có thể nhiếp thủ mười thứ công đức:

1. Nhiếp thủ cõi Phật không có Thanh văn, Duyên giác.
2. Thuần nhất chúng Bồ-tát thanh tịnh.
3. Được chư Phật Thế Tôn hộ niệm.
4. Được chư Phật xưng danh tán thán mà vì nói pháp.
5. Khởi tâm rộng lớn đối với tất cả mọi việc.
6. Nếu sinh lên cõi trời thì làm Đế Thích hoặc Phạm Thiên vương.
7. Nếu sinh trong loài người, thì làm Chuyển luân thánh vương.
8. Thường thấy chư Phật không xa lìa.
9. Được trời người thương mến.
10. Quyến thuộc không bị phá hoại và được vô lượng phước tụ.

Vì sao? Này Xá-lợi-phất! Nếu có thể khuyến các loại hữu tình trong tam thiên đại thiên thế giới, tất cả đều được quả A-la-hán hay địa vị Duyên giác. Nếu lại có người khuyến khích một hữu tình đến Phật Bồ-đề, công đức của người này nhiều hơn người kia. Vì sao? Này Xá-lợi-phất! Nếu Thanh văn, Duyên giác xuất hiện ở đời thì làm cho Phật chủng bị gián đoạn. Nếu Phật Như Lai không xuất hiện ở đời, thì cũng không có Thanh văn, Duyên giác. Này Xá-lợi-phất! Do Phật Thế Tôn xuất hiện ở đời, cho nên khiến Phật chủng không bị gián đoạn, nhờ đó mà có Thanh văn, Duyên giác hiện diện.

Này Xá-lợi-phất! Do khuyến phát người khác trụ tâm Bồ-đề nên được mười thứ công đức như vậy, đại nguyện không thoái, tùy ý vui được cõi Phật thanh tịnh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu ba pháp, đại nguyện không thoái chuyển, nhiếp thủ công đức trang nghiêm cõi Phật:

1. Tôn trọng người ở A-lan-nhã.
2. Hành pháp thí không có mong cầu.
3. An trụ tịnh giới luật nghi.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát trụ vào tịnh giới luật nghi được mười thứ vô úy:

1. Vào xóm làng không sợ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

2. Nói pháp giữa chúng không sợ.
3. Ăn uống không sợ.
4. Rời xóm làng không sợ.
5. Vào chùa không sợ.
6. Vào tăng chúng không sợ.
7. An tọa không sợ.
8. Đến Hòa thượng A-xà-lê không sợ.
9. Răn dạy đại chúng trụ tâm Từ không sợ.
10. Thọ dụng y phục, ăn uống, ngọa cụ, thuốc thang và các vật dụng khác không sợ.

Này Xá-lợi-phất! An trụ vào tịnh giới luật nghi được mười thứ công đức như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thuyết pháp tâm không mong cầu thì có thể nhiếp thủ mười thứ công đức:

1. Không vì muốn nhiều.
2. Không mong người khác biết đến.
3. Không cầu danh tiếng.
4. Tâm không đắm trước vào nhà thí chủ.
5. Không đắm trước dòng họ giàu có.
6. Đối với thô tế phải biết tri túc.
7. Chư Thiên đến không sinh kiêu mạn.
8. Không thoái chuyển khi tác ý quán Phật.
9. Dạy dỗ người khác được người tín thọ.
10. Khởi tâm niệm Phật.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thí pháp tâm không mong cầu được mười thứ công đức như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát tôn kính người trụ A-lan-nhã, thì có thể thành tựu mười thứ công đức:

1. Xa lìa sự bàn luận vô ích.
2. Ưa thích vắng lặng.
3. Tâm nương cảnh định.
4. Không kinh doanh các việc.
5. Kính mến chư Phật.
6. Không xả thiền định hỷ lạc.
7. Khi tu phạm hạnh không có chướng ngại.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

8. Chứng Tam-ma-địa ít có dụng công.
9. Thọ giáo pháp danh cú, văn, thân chưa bao giờ quên mất.
10. Những pháp nghĩa đã nghe thấy đều hiểu rõ.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát tôn trọng người trụ A-lan-nhã được mười thứ công đức như vậy. Nếu Bồ-tát thành tựu ba pháp đại nguyện không thoái tùy ý vui được cõi Phật thanh tịnh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu bốn pháp đại nguyện không thoái chuyển, tùy ý vui được cõi Phật thanh tịnh:

1. Nói lời chân thật như thuyết tu hành.
2. Thường tự khiêm hạ, dứt trừ ngã mạn.
3. Xa lìa xan tham, tật đố.
4. Thấy người khác giàu có tâm sinh hoan hỷ.

Như vậy gọi là thành tựu bốn pháp.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát nói đúng như thật có bốn thứ công đức:

1. Trong miệng thường thoảng mùi hương hoa sen xanh.
2. Ngữ nghiệp thanh tịnh, ngôn từ vô ngại.
3. Làm mực thước cho hàng trời người.
4. Nhiếp thủ âm thanh viên mãn của chư Phật.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát nói như thật được bốn thứ công đức như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát khiêm hạ có bốn thứ công đức:

1. Xa lìa ác thú, không thọ thân của các loài bàng sinh như: lừa, trâu, ngựa, chó.
2. Không bị khinh hủy.
3. Bận ác giặc oán không thể xâm lấn.
4. Thường được trời người cung kính lễ bái.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát khiêm hạ được bốn thứ công đức như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát xa lìa xan tham tật đố được bốn thứ công đức:

1. Không quên xả tâm.
2. Làm đại thí chủ đối với người đói khát.
3. Thường không đóng cửa.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

4. Hiểu được luật nghi đối với người thí người thọ không sinh tật đổ.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát xa lìa xan tham tật đổ được bốn thứ công đức như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thấy người khác giàu có tâm sinh hoan hỷ có bốn thứ công đức:

1. Thường khởi tâm này vì các hữu tình mà mặc giáp trụ, khiến cho họ được vui thích, những hữu tình ấy đã tự dùng phước của mình và sức của mình để được tài bảo mà thọ an lạc. Như vậy, làm cho ta càng sinh hoan hỷ gấp bội.

2. Tất cả tài vật không bị các nạn vua, nước, lửa, giặc cướp, bạn ác chiếm đoạt.

3. Tùy nơi sinh ra, tài bảo, trai, gái và các quyến thuộc thủy đều đầy đủ, đế vương còn hoan hỷ thay, huống nữa là những người khác.

4. Cửa cải giàu có, thọ dụng không cùng.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thấy người khác giàu có, tâm sinh hoan hỷ được bốn thứ công đức như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu năm pháp, đại nguyện không thoái chuyển tùy theo ý vui được cõi Phật thanh tịnh:

Một là, Bồ-tát vì muốn cõi Phật thanh tịnh thành tựu trang nghiêm, thì phải nên cầu pháp. Khi đã được nghe pháp rồi thì thưa hỏi rằng: “Bồ-tát làm thế nào để thành tựu công đức trang nghiêm như vậy?” Được nghe rồi thì như thuyết tu hành cầu chứng thật tướng chân như.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Hai là, Bồ-tát muốn phát nguyện sinh vào cõi Phật thanh tịnh, thì phải thọ trì luật nghi thanh tịnh. Từ luật nghi đó tùy theo ý nguyện mà quyết định được sinh vào cõi Phật thanh tịnh, rồi thì nên quán sát cõi ấy, nắm bắt tướng trạng, các món trang nghiêm, Thanh văn, Bồ-tát, đại chúng thọ dụng đầy đủ. Đã được thấy rồi sinh lòng cung kính sâu xa đến Phật chấp tay hỏi pháp.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Ba là, Bồ-tát nắm giữ công đức trang nghiêm rộng lớn ở cõi Phật. Đức Phật Thế Tôn ấy biết được ý vui tăng thượng đó, tức liền vì nói pháp. Do Phật nói pháp cho nên được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thành tựu công đức trang nghiêm, cõi Phật rộng lớn, được nghe pháp rồi như lời dạy tu hành.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bốn là, Bồ-tát đối với sự, đối với trí khiến được thanh tịnh, xa lìa phi pháp.

Thế nào là sự, thế nào là trí? Đối với năng duyên và sở duyên, xa lìa trí Thanh văn, Duyên giác, gọi đó là trí. Khi nghe pháp rồi mà tu hành thì gọi đó là sự.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Năm là, Bồ-tát biết tự tánh Phật và tự tánh quốc độ.

Thế nào là tự tánh Phật? Thế nào là tự tánh quốc độ? Phật và quốc độ chỉ có tên gọi, biết được tên gọi ấy là thanh tịnh. Do biết được như vậy cho nên không sinh chấp trước.

Như vậy, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu năm pháp, đại nguyện không thoái, tùy theo ý vui được cõi Phật thanh tịnh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu sáu pháp, chóng thành Chánh đẳng Chánh giác, siêu việt tất cả thế gian, nắm giữ cõi Phật thanh tịnh.

Một là, Bồ-tát này làm đại thí chủ thực hành xả thí, thấy tất cả những vật được yêu chuộng luyến tiếc như trân báu mà sinh xấu hổ, tất cả đều hoan hỷ phẫn khởi xả thí. Lại nghĩ như vậy: “Ta hành đại thí viên mãn Đại thừa, ta sẽ đầy đủ Bồ-đề Vô thượng.” Rồi lại nghĩ tiếp: “Không nên đem phần nhỏ nhoi này, mà có thể thành vô thượng Chánh giác.” Nghĩ như vậy rồi liền đem bố thí hết tất cả, cho đến cả thân mạng cũng đều xả thí, huống nữa là tài sản vợ con, trai gái mà không bố thí ư? Vì sao? Này Xá-lợi-phất! Tát-bà-nhã là gì? Đó là Đại Bồ-tát khi thực hành hạnh Bồ-tát đối với tự thân tất cả đều xả. Vì nghĩa đó cho nên được Bồ-đề, gọi là Nhất thiết trí.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Hai là, Bồ-tát tại gia hay xuất gia, nếu an trụ luật nghi giới thanh tịnh, giá như vì mạng sống đi chăng nữa cũng không hủy phạm tịnh giới học xứ, luôn trì luật nghi, cốt yếu là đem công đức hồi hướng tất cả hữu tình thành Chánh đẳng Chánh giác, sinh đại hoan hỷ. Ta là người trì giới, đối với tịnh giới luật nghi sinh lòng hâm mộ sâu xa, ngày đêm chuyên tu phạm hạnh an lạc, Phật pháp hiện tiền cùng với lý tương ưng, được quán thật

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

tướng. Vì trụ quán thật tướng cho nên được sức nhẫn sâu xa. Do được sức nhẫn thậm thâm cho nên được chánh kiến. Do được chánh kiến cho nên tu hành chân chánh. Do tu hành chân chánh cho nên nhàm chán ba cõi. Do nhàm chán ba cõi cho nên sinh sợ hãi. Do sợ hãi cho nên cầu xuất ly. Do thấy được xuất ly cho nên nghĩ như vậy: “Ta đã có những khổ não như vậy, thì tất cả hữu tình cũng thế, nên vì các hữu tình mà mang vác gánh nặng, khiến cho họ được an lạc rốt ráo.” Khi quán sát như vậy liền được đại Bi, đã trụ đại Bi lại phát tinh tấn. Cũng như cứu lửa cháy đầu, không rời tinh tấn, thì có thể được trí Tát-bà-nhã.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Ba là, Bồ-tát nên mặc giáp trụ nhẫn nhục, lìa xa kiêu mạn, được nhẫn lực lớn. Nếu gặp phải sự mạ nhục, đánh đập thì thành tựu nhẫn nhục không sinh sân hận. Lại nghĩ như vậy: “Ví như có người cầm gậy như núi Tô-mê-lư đến đánh đập chửi bới ta suốt cả ức kiếp, nhưng ta không khởi tâm sân hận. Vì sao? Vì các hữu tình ấy chưa học Phật, mà ta lại muốn học Phật, Bồ-tát. Vì thế cho nên họ có chửi đánh ta, thì ta mới có thể tăng trưởng đại Bi. Ta nên vì hữu tình ấy mà mặc giáp trụ thế nguyện, nhiếp thủ hữu tình, khiến được giải thoát, lìa xa sinh tử, nhập vào Niết-bàn. Vì thế, ta nay không nên sân hận.” Nếu mặc áo giáp trụ nhẫn nhục như vậy thì có thể được mười thứ thành tựu:

1. Thành tựu dòng họ.
2. Thành tựu tài sản.
3. Thành tựu quyến thuộc.
4. Thành tựu sắc tướng.
5. Thành tựu xả thí.
6. Thành tựu bạn tốt.
7. Thành tựu được nghe chánh pháp.
8. Thành tựu như lý thuyết tu hành.
9. Khi sắp lâm chung được thấy phụng sự chư Phật.
10. Đã thấy Phật rồi thành tựu lòng tin thanh tịnh.

Này Xá-lợi-phất! Đây là mười thứ thành tựu của Bồ-tát.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bốn là, Bồ-tát phát đại tinh tấn kiên cố, cốt yếu là thành tựu thiện pháp, mặc giáp tinh tấn như vậy. Lại suy nghĩ: “Ta vì mỗi mỗi hữu tình mà suốt tận đời vị lai, ở trong sinh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

tử lần lượt tu hành các hạnh tinh tấn không biết mệt mỏi, chính là vì tất cả hữu tình mà nhiều kiếp lưu chuyển sinh tử phát tinh tấn này, không bỏ hữu tình.”

Này Xá-lợi-phất! Nếu có Bồ-tát đem bảy báu đầy cả trong mười phương hằng hà sa số thế giới, trong mỗi niệm dâng cúng Thế Tôn, cứ cúng liên tục như vậy suốt tận đời vị lai. Nếu có Bồ-tát với lòng vui tăng trưởng trụ tâm đại Bi, với tâm như vậy mặc giáp tinh tấn, công đức của Bồ-tát này nhiều hơn Bồ-tát kia.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát nếu đầy đủ tinh tấn thì được mười thứ công đức:

1. Là hạnh ngu phạm phu.
2. Nhiếp thủ hạnh Phật.
3. Ở trong sinh tử khởi tướng nhàm chán tội lỗi.
4. Nhiếp thủ đại Bi.
5. Nguyên xưa không thoái chuyển.
6. Ít có tật bệnh.
7. Không trái chư Phật trong ba cõi.
8. Ít dâm dục sân hận si mê.
9. Tùy theo những gì đã nghe như danh, cú, văn thấy đều thông đạt.
10. Tu hành thành tựu.

Này Xá-lợi-phất! Người phát tinh tấn được mười thứ công đức như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Năm là, Bồ-tát nhớ nghĩ chư Phật Thế Tôn, do tâm nhớ nghĩ này cho nên được chuyên chú, quán các Đức Như Lai thường hằng tịch tĩnh, ý niệm được thành tựu. Lại suy nghĩ như vậy: “Ta nên thực hành hạnh Như Lai, nếu tâm tán loạn thất niệm thì không được thù thắng.”

Điều mà gọi là Phật trí thì nên xả tâm sở, nhiếp thọ tất cả vật, xả luôn tất cả lợi dưỡng cung kính, làng xóm, thành ấp, ăn uống sinh sống và các thân hữu. Vì muốn lợi ích các hữu tình nên không bỏ hữu tình, thích A-lan-nhã ở chỗ vắng lặng, sống một mình không bè bạn, như con tê giác một sừng. Bồ-tát ở A-lan-nhã vắng lặng khởi tâm đại Bi, lúc đầu khắp một phương, hai, ba, bốn phương, cho đến mười phương khắp cả hữu tình, trụ vào tâm Từ, trụ được như vậy mới

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

gọi là Thiên-na.

Này Xá-lợi-phất! Nếu có Bồ-tát đem tất cả nhạc cụ cúng dường hằng hà chư Phật. Tỳ-kheo tặng cùng các quyến thuộc trải qua hằng hà sa kiếp. Nếu có Bồ-tát xuất gia cầu vắng lặng đến nơi A-lan-nhã bước đi bảy bước, thì phước của người này nhiều hơn người kia. Vì sao? Vì mau chóng được đại Bồ-đề.

Này Xá-lợi-phất! Thích chỗ vắng lặng trụ vào thiên-na thì được mười thứ công đức:

1. Được niệm.
2. Được tuệ.
3. Được tu hành chân chánh.
4. Chí kiên cố dững mãi.
5. Biện tài lanh lẹ.
6. Được Đà-la-ni.
7. Ở trong sinh tử mà được thiện xảo.
8. Đối với giới, uẩn... xứ không có lay động.
9. Được chư Thiên phụng sự.
10. Đối với sự giàu có của người khác không có tham muốn.

Này Xá-lợi-phất! Người ở chỗ vắng lặng trụ vào Thiên-na được mười thứ công đức như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Sáu là, Bồ-tát phải biết rõ tuệ có từ đâu mà nghĩ như vậy: “Tuệ sinh ra từ đâu? Là từ tịnh giới luật nghi mà sinh, tuệ này có khả năng khiến tất cả bạch pháp tăng trưởng. Vì thế, Bồ-tát nên học trí tuệ của tất cả thế gian như: công xảo, chú thuật, y phương khó làm, khó thành thấy đều học hết.” Như vậy rồi lại suy nghĩ: “Tuệ này không thể chứng nhập ly dục tịch diệt, lại cũng không thể hướng đến thân thông và Chánh giác, không phải hướng đến Sa-môn, Bà-la-môn, Niết-bàn. Vì thế, ta nay nên cầu hết pháp được công xảo, nhờ tuệ này khiến cho ta được tịch diệt rốt ráo.” Nhưng Bồ-tát ấy cầu các pháp vốn không thấy một pháp nhỏ nào mà có thể khởi pháp. Do không thấy cho nên trụ tịch diệt. Do trụ tịch diệt cho nên không bị nhiệt não. Do không nhiệt não cho nên biết rõ sinh tử. Vì các hữu tình mà làm lợi ích, khiến các hữu tình dứt trừ các khổ.

Này Xá-lợi-phất! Đây là Bồ-tát nếu thành tựu sáu pháp thì đại

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nguyện không thoái, tùy ý vui được cõi Phật thanh tịnh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu bảy pháp, đại nguyện không thoái chuyển, tùy ý vui được cõi Phật thanh tịnh:

1. Tất cả sở hữu của mình thấy đều xả, vật được xả ra đó cũng không thể được.

2. Giới không khiếm khuyết, cũng không suy nghĩ giới.

3. Nhu hòa nhẫn nhục hữu tình không thể được.

4. Phát khởi tinh tấn, đối với thân khẩu ý không thể được.

5. Thành tựu tĩn lự, không trụ tĩn lự.

6. Trí tuệ viên mãn không có phân biệt.

7. Tùy niệm chư Phật xa lìa tướng.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát nếu thành tựu bảy pháp như vậy thì đại nguyện không thoái chuyển, được các thứ trang nghiêm tất cả cõi Phật thanh tịnh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Người thành tựu tám pháp, đại nguyện không thoái chuyển, tùy theo ý vui được cõi Phật thanh tịnh:

1. Tâm không tật đố.

2. Thí các món trang nghiêm.

3. Tâm rộng lớn.

4. Tôn kính Pháp sư.

5. Không sống tà mạng.

6. Bồ thí bình đẳng.

7. Không tự cao khoe khoang.

8. Không khinh miệt người khác.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu tám pháp này, đại nguyện không thoái chuyển, tùy theo ý vui được cõi Phật thanh tịnh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát nếu thành tựu chín pháp thì đại nguyện không thoái chuyển tùy theo ý vui được cõi Phật thanh tịnh:

1. Thân đầy đủ luật nghi.

2. Ngữ đầy đủ luật nghi.

3. Ý đầy đủ luật nghi.

4. Làm cho tham dục bị suy tàn.

5. Làm cho sân nhuế bị suy tàn.

6. Làm cho ngu si bị suy tàn.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

7. Không hành khi đối.
8. Làm bạn tốt keo sơn.
9. Không khinh mạn bạn tốt.

Này Xá-lợi-phất! Bồ-tát nên thành tựu được chín pháp như vậy, thì đại nguyện không thoái chuyển, tùy theo ý vui được cõi Phật thanh tịnh.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Nếu Bồ-tát thành tựu mười pháp, thì nguyện không thoái chuyển, tùy theo ý muốn được cõi Phật thanh tịnh:

Một là, khi Bồ-tát đem hoa đẹp đến chỗ Như Lai hoặc tháp để cúng dường, lại phát nguyện: Như sắc hương thù thắng của hoa đẹp này, làm cho người thấy sinh vui thích. Khi con thành Phật, khiến trong cõi của con có đủ loại hoa đẹp mọc khắp trên đất và các cây báu mọc xung quanh, cho đến hương đốt, hương bột, hương xoa, y phục, đồ ăn, thức uống, tràng phan, bảo cái, kim ngân, lưu ly, chân châu, xa cừ, san hô... dùng để cúng dường, cũng nên như vậy hồi hướng công đức trang nghiêm cõi Phật, Bồ-tát nên trụ luật nghi thanh tịnh. Nếu người trụ giới thì tùy theo tâm nguyện đều được thành tựu.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Hai là, khi Bồ-tát quán sát tự thọ lạc nên nguyện rằng: “Mong sao người khác cũng thọ lạc như vậy.” Thế nên khi Bồ-tát thành Chánh giác, các hữu tình trong cõi Phật ấy hoàn toàn hưởng đến an lạc.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Ba là, Bồ-tát không nói ra những lời không vui đối với người khác, thường nói những lời thiện xảo, khi nguyện như vậy được Bồ-đề, trong cõi con khiến các hữu tình không nghe đến những lời không vui, thường khiến được nghe lời vừa ý.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bốn là, Bồ-tát thường khuyến khích hữu tình tu mười thiện nghiệp đạo, tất cả thiện căn cùng với các hữu tình hồi hướng trí Tát-bà-nhã. Khi chứng Bồ-đề, trong cõi Phật con đều khiến thành tựu mười thiện nghiệp đạo.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Năm là, Bồ-tát tùy theo chỗ đến mà mất được chứng kiến khuyến khích tất cả hữu tình trai, gái đồng nam, đồng nữ đều tu Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề, dứt khoát không tán dương quả Nhị thừa. Thế nên, khi Bồ-tát được Bồ-đề, hữu tình

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

trong cõi Phật ấy, tất cả đều phát tâm Vô thượng Bồ-đề, xa lìa ý Thanh văn, Duyên giác. Cõi Phật thanh tịnh như vậy, các chúng Bồ-tát đầy cả trong cõi ấy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Sáu là, Bồ-tát đối với lợi dưỡng của người khác, không có ngăn chặn, thấy người khác được lợi luôn sinh hoan hỷ. Thế nên, khi Bồ-tát được Bồ-đề, các hữu tình trong cõi Phật ấy thọ dụng của cải không bao giờ hết, lại còn được ánh sáng đại pháp như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bảy là, Bồ-tát nếu thấy Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni có phạm tội thì dứt khoát không nêu ra mà chỉ tự an trụ trong chánh pháp. Thế nên, khi Bồ-tát chứng Bồ-đề, trong cõi Phật ấy tất cả không có tiếng lỗi lầm. Vì sao? Vì đại chúng ấy thanh tịnh không có lỗi lầm.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Tám là, Bồ-tát hâm mộ pháp, cầu pháp không có nhiệt não, một khi đã nghe được pháp rồi thì thẳng tiến tu hành. Lúc chứng Bồ-đề, hữu tình trong cõi Phật ấy hâm mộ pháp không có nhiệt não, như pháp đã được nghe tùy thuận tu hành.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Chín là, Bồ-tát dùng các thứ âm nhạc như thương, khư, trống, sừng, đàn, sáo dưng cúng tháp Phật, đem thiện căn này hồi hướng trang nghiêm cõi Phật thành tựu. Vì thế, khi Bồ-tát chứng Bồ-đề, trong cõi Phật ấy trăm ngàn âm nhạc không trởi tự kêu.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Mười là, Bồ-tát nếu thấy hữu tình thất niệm thì nguyện: “Khiến cho chúng được chánh niệm.” Vì thế, nên khi Bồ-tát chứng Bồ-đề, tất cả hữu tình trong cõi Phật ấy được thuyên duyệt thực.

Này Xá-lợi-phất! Cõi Phật đầy đủ công đức như vậy, giả sử Như Lai đem biện tài để nói trải qua một kiếp hoặc hơn một kiếp cũng không hết được. Nhưng nay ta tùy theo sự mong muốn của các Bồ-tát mà lược nói như vậy, khiến cho người ý vui tăng thượng, nghe rồi mà hưởng đến sẽ được đầy đủ công đức ở cõi Phật.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát thành tựu ba pháp, mau chóng thành Chánh đẳng Chánh giác, sở cầu cõi Phật đều được thành tựu:

1. Sống không buông lung.
2. Đã nghe pháp rồi khởi lên sự tu hành chân chánh.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

3. Phát đại nguyện thù thắng.

Này Xá-lợi-phất! Nếu Bồ-tát thành tựu ba pháp thì mau thành tựu vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, tùy theo ý muốn cõi Phật thanh tịnh đều được viên mãn.

Khi ấy, Tỳ-kheo Xá-lợi-phất bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Thật hy hữu, như Lai khéo nói pháp này. Đức Thế Tôn do trụ không buông lung cho nên được tất cả pháp phần Bồ-đề; trụ tu hành chân chánh được đại Bồ-đề, đem đại nguyện thù thắng để thành tựu cõi Phật.

Đức Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Đúng vậy, đúng vậy! Thật đúng như lời ông nói, do không buông lung cho nên được pháp phần Bồ-đề; do trụ tu hành chân chánh cho nên được đại Bồ-đề; do phát đại nguyện thù thắng cho nên được cõi Phật trang nghiêm thanh tịnh đầy đủ.

Xá-lợi-phất! Do thưở xưa ta nương vào nguyện thù thắng cho nên mới được thành tựu quốc độ như vậy.

Này Xá-lợi-phất! Do thưở xưa ta không buông lung cho nên bản nguyện được viên mãn; do tu hành chân chánh cho nên được đại Bồ-đề. Này Xá-lợi-phất! Nếu chỉ nói suông mà không tu hành thì không thể đến được địa vị Thanh văn, huống là được Vô thượng Bồ-đề. Thế nên, này Xá-lợi-phất! Bồ-tát cốt yếu là nên nói lời chân thật, như lý thuyết tu hành, đối với học xứ thì nên học như vậy.

Khi ấy, trong hội bốn vạn Bồ-tát từ chỗ ngồi đứng dậy chấp tay hướng lên Phật, khác miệng cùng lời bạch rằng:

–Bạch Thế Tôn! Như Thế Tôn đã nói học xứ của Bồ-tát, con nên theo học, trụ không buông lung, tu hành thành tựu, đại nguyện trang nghiêm cõi Phật thanh tịnh được viên mãn, hạnh như vậy con sẽ thực hành. Nếu các Bồ-tát tùy thuận theo sở nguyện ấy, thì con nguyện cũng sẽ đầy đủ.

Khi ấy, Đức Thế Tôn mỉm cười rạng rỡ. Thấy vậy, Xá-lợi-phất thưa:

–Thưa Thế Tôn! Vì lý do gì Thế Tôn mỉm cười?

Đức Phật bảo:

–Này Xá-lợi-phất! Ông có thấy các thiện nam tử này rống tiếng rống sư tử không?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Xá-lợi-phất thưa:

–Dạ vâng, con đã thấy.

Đức Phật dạy:

–Này Xá-lợi-phất! Các thiện nam tử này quá trăm ngàn kiếp, mỗi mỗi đều làm lợi ích khác nhau, đồng chứng Chánh đẳng Chánh giác, cùng một hiệu là Nguyễn Trang Nghiêm, cũng như đương lai Sư Tử Phật. Cõi ấy thanh tịnh, cùng với cõi Vô Lượng Thọ Như Lai không tăng không giảm, chỉ trừ tuổi thọ.

Xá-lợi-phất thưa:

–Tuổi thọ của các Như Lai ấy là bao nhiêu?

Đức Phật dạy:

–Mỗi mỗi Đức Phật ấy đều thọ mười kiếp.

Lúc đó, Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôì Âm từ chỗ ngồi đứng dậy bày vai phải, gối phải quỳ sát đất, chấp tay hướng lên Phật bạch rằng:

–Bạch Thế Tôn! Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi này, được chư Phật Như Lai khen ngợi, vậy còn bao lâu nữa Văn-thù-sư-lợi mới chứng Vô thượng Bồ-đề và cõi Phật ấy sẽ như thế nào?

Đức Phật bảo Bồ-tát Dũng Mãnh Lôì Âm:

–Này thiện nam! Việc đó ông nên hỏi Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi.

Bồ-tát Dũng Mãnh Lôì Âm hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Đến khi nào Bồ-tát mới thành Chánh đẳng giác?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Sao thiện nam không hỏi rằng, ta trụ Chánh đẳng Chánh giác, mà lại hỏi ta thành Chánh giác. Vì sao? Vì ta đối với Bồ-đề còn không trụ, thì làm sao khiến ta chứng Bồ-đề? Pháp Bồ-đề không trụ không chứng, thì ta làm sao có sự chứng trụ?

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Lẽ nào Bồ-tát không vì lợi ích tất cả hữu tình mà chứng Bồ-đề ư?

Văn-thù đáp:

–Không, này thiện nam! Vì sao? Vì hữu tình không thể được. Nếu hữu tình có thể được thì ta sẽ vì các hữu tình mà chứng Bồ-đề và trụ Bồ-đề. Thọ mạng của hữu tình và Bồ-đặc-già-la đều không

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

có sở hữu. Vì thế, ta nay không trụ Bồ-đề cũng không thoái chuyển.

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Bồ-tát không trụ pháp Phật ư?

Văn-thù đáp:

–Ta không trụ. Nay thiện nam! Tất cả pháp trụ vào pháp Phật, tất cả pháp vô lậu, vô tế, vô tướng, vô hình. Thế nên Đức Phật trụ vào Như như, tất cả các pháp mà Đức Phật trụ cũng lại như vậy.

Sư Tử Dũng Mãnh lại hỏi:

–Theo như Bồ-tát nói: “Ta không trụ pháp Phật.” Nay tôi hỏi nghĩa này, xin vì tôi mà nói.

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Nay thiện nam! Ý ông nghĩ sao? Vì sắc mà cầu Bồ-đề ư? Vì sắc bản tánh mà cầu Bồ-đề ư? Vì sắc như như, vì sắc tự tánh, vì sắc không tánh, vì sắc viễn ly, vì sắc pháp tánh mà cầu Bồ-đề ư?

Nay thiện nam! Ý ông nghĩ sao? Nếu sắc là Bồ-đề thì sắc đâu chứng Bồ-đề? Sắc bản tánh, sắc như như, sắc tự tánh, sắc không tánh, sắc viễn ly, sắc pháp tánh chứng Bồ-đề ư?

Sư Tử Dũng Mãnh đáp:

–Không chứng, thưa Văn-thù-sư-lợi. Sắc không cầu Bồ-đề, Bồ-đề không sắc, bản tánh không sắc, như như không sắc, tự tánh không sắc, không tánh không sắc, viễn ly không sắc, pháp tánh không sắc mà chứng Bồ-đề. Nói rộng ra, cho đến sắc pháp tánh cũng không chứng Bồ-đề.

Văn-thù-sư-lợi hỏi:

–Thiện nam! Ý ông nghĩ sao? Thọ, tưởng, hành, thức cầu Bồ-đề ư? Thọ, tưởng, hành, thức chứng Bồ-đề ư? Cho đến thức pháp tánh chứng Bồ-đề ư?

Sư Tử Dũng Mãnh đáp:

–Không, thưa Văn-thù-sư-lợi! Thọ, tưởng, hành, thức không cầu Bồ-đề, không chứng Bồ-đề, cho đến thức pháp tánh không cầu Bồ-đề không chứng Bồ-đề.

Văn-thù-sư-lợi hỏi:

–Nay thiện nam! Ý ông nghĩ sao? Lìa đối với năm uẩn có ngã, ngã sở hiện diện không?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sư Tử Dũng Mãnh đáp:

–Không.

Văn-thù-sư-lợi hỏi:

–Này thiện nam! Thế nào là hai pháp mà chứng Bồ-đề?

Sư Tử Dũng Mãnh đáp:

–Bồ-tát mới phát tâm nghe lời như vậy đối với Văn-thù-sư-lợi đều sinh kinh sợ và cho rằng lời của Văn-thù-sư-lợi là định lượng, cho nên các Bồ-tát này mới nói rằng: “Ta không cầu Bồ-đề, không chứng Bồ-đề.”

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Này thiện nam! Tất cả các pháp không có kinh sợ, trong thật tế cũng không kinh sợ. Đức Phật vì người không kinh sợ mà nói pháp. Nếu người kinh sợ thì sinh ra chán nản. Nếu sinh chán nản thì lìa dục. Nếu lìa dục thì giải thoát. Nếu giải thoát thì không có Bồ-đề. Nếu không có Bồ-đề thì không đấm trước. Nếu không đấm trước thì không đến. Nếu không đến thì không đi. Nếu không đi thì không nguyện cầu. Nếu không nguyện cầu thì không sợ cầu. Nếu không sợ cầu thì không thoái chuyển. Nếu không thoái chuyển thì từ đâu mà thoái chuyển? Từ ngã chấp mà thoái ư? Từ hữu tình Thọ mạng và Bồ-đặc-già-la, hoặc đoạn, hoặc thường giữ tướng phân biệt mà sinh thoái ư? Người ấy đối với thoái chuyển mà không thoái chuyển thì làm sao mà thoái? Từ không tánh, không tướng, không nguyện, thật tế và các pháp Phật mà thoái chuyển ư? Từ pháp Phật nào mà thoái chuyển? Là không lìa pháp Phật, không rời pháp Phật, không chỗ quán, không chỗ ra vào, không sợ hành, cũng không biểu thị, chỉ có tên gọi không, không sinh không diệt, không đến không đi, xa lìa thanh tịnh tạp nhiễm, không trần, ly trần, không bình đẳng, xa lìa tác ý, vô tận không chấp trước, không bình đẳng, không phải không bình đẳng. Đây là pháp Phật. Này thiện nam! Tất cả pháp Phật đều là không pháp. Vì sao? Vì không thể được. Nếu pháp Phật sinh như vậy thì Bồ-tát mới phát tâm, nghe vậy rồi tâm sinh kinh sợ mau chứng Bồ-đề. Nếu không kinh sợ thì không chứng Bồ-đề.

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Sao Bồ-tát nói với mật ý như vậy?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Hoặc kinh sợ hoặc phân biệt, những người ấy đều chứng Bồ-đề. Hoặc người phát tâm như vậy, hoặc không phát tâm đối với Chánh giác mà mong cầu đều chứng Bồ-đề.

Lại nữa, người không phát tâm thì không chứng Bồ-đề, cũng không suy nghĩ. Tâm Bồ-đề ấy thật không sở đắc, cũng không phân biệt. Nếu không phân biệt thì không chứng Chánh giác. Vì nhân duyên gì mà không chứng Chánh giác? Vì không được Bồ-đề, cũng không chứng Bồ-đề. Vì sao? Này thiện nam! Hư không giới chứng Bồ-đề không?

Sư Tử Dũng Mãnh đáp:

–Không chứng.

Văn-thù-sư-lợi hỏi:

–Thiện nam tử! Lẽ nào Như Lai không nói tất cả pháp cùng với hư không ư?

Sư Tử Dũng Mãnh đáp:

–Đúng vậy, đúng vậy!

Văn-thù-sư-lợi nói:

–Như hư không, Bồ-đề cũng vậy; như Bồ-đề hư không cũng như vậy. Hư không và Bồ-đề không hai không khác. Nếu Bồ-tát biết bình đẳng như vậy, thì không sở tri cũng không bất tri.

Khi nói pháp này, một vạn bốn ngàn Tỳ-kheo hết các hữu lậu, tâm được giải thoát; mười hai ức Tỳ-kheo xa lìa trần cấu, ở trong các pháp được Pháp nhãn tịnh; chín vạn sáu ngàn hữu tình từ xưa chưa từng phát tâm Vô thượng Bồ-đề, nay đều đã phát; năm vạn Bồ-tát được Vô sinh pháp nhẫn.

Khi ấy, Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Bồ-tát phát tâm Vô thượng Bồ-đề cho đến nay được bao lâu rồi?

Văn-thù-sư-lợi bảo:

–Thôi thôi, này thiện nam! Ở trong pháp vô sinh chớ khởi phân biệt. Này thiện nam! Nếu nói rằng ta phát tâm Bồ-đề, ta hành Bồ-đề, ai nói như vậy là đại tà kiến. Thiện nam! Ta không thấy tâm người kia vì Bồ-đề mà phát. Vì tâm ta không thể thấy, cho nên không vì Bồ-đề mà phát tâm.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Nói vậy nghĩa là gì?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Nếu không có cái thấy thì gọi là bình đẳng, như vừa rồi đã nói.

Sư Tử Dũng Mãnh hỏi Văn-thù-sư-lợi:

–Sao gọi là bình đẳng?

Văn-thù-sư-lợi đáp:

–Này thiện nam! Bình đẳng là không có các tướng. Do bình đẳng này cho nên nói tất cả pháp là một vị. Một vị là nói một tánh; một tánh là tánh tịch tĩnh, tức là không có tạp nhiễm, cũng không có thanh tịnh. Nói pháp như vậy không đoạn, không thường, không sinh, không diệt, không ngã, không nhiếp thọ, không thủ, không xả. Nói pháp như vậy, nói rồi không có cái để suy nghĩ, cũng không có cái để phân biệt.

Này thiện nam! Trong pháp bình đẳng này khởi trí tu hành, gọi đó là bình đẳng.

Lại nữa, này thiện nam! Bồ-tát nhập vào pháp tánh như vậy, không thấy khác, không thấy một, gọi đó là bình đẳng. Bình đẳng đó là cái không bình đẳng; trong cái không bình đẳng đó và cái bình đẳng cả hai xưa nay thanh tịnh.

Khi ấy, Bồ-tát Sư Tử Dũng Mãnh Lôi Âm bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Nay Văn-thù-sư-lợi không chịu nói về mình đối với Vô thượng Bồ-đề phát tâm lâu mau, đại chúng đều rất muốn nghe.

Đức Phật dạy:

–Này thiện nam! Văn-thù-sư-lợi là người có sức nhẫn thậm thâm, cho đến cái nhẫn thậm thâm đó cũng không thể được, Bồ-đề cũng không thể được, tâm cũng không thể được. Do tâm không thể được cho nên không nói phát tâm lâu mau.

Này thiện nam! Người nên lắng nghe ta sẽ nói: Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi phát tâm Bồ-đề đã lâu. Thiện nam, quá khứ rất lâu, quá bảy mươi vạn a-tăng-kỳ trăm ngàn hằng hà sa kiếp. Lúc đó, có Phật hiệu Lôi Âm Như Lai, Ứng Chánh Đẳng Giác, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn, xuất hiện ở thế gian. Ở phương Đông cách đây quá bảy mươi hai ức cõi Phật, có thế giới tên là Vô sinh, Như Lai Lô Âm nói pháp ở nơi ấy. Các chúng Thanh văn có đến tám mươi bốn ức triệu, các chúng Bồ-tát lại nhiều gấp đôi. Đây thiện nam! Lúc đó có vua tên là Hư Không Thất Bảo Cự Túc làm vua trong bốn thiện hạ, đem chánh pháp giáo hóa dân chúng, làm Pháp luân vương. Đây thiện nam! Hư Không Vương ấy ở trong hội của Lô Âm Như Lai, suốt tám vạn bốn ngàn năm, đem đủ loại nhạc cụ, y phục, đồ ăn, thức uống, cung điện, đài quán, nô bộc cung cấp hầu hạ, cung kính cúng dường, thừa sự Lô Âm Như Lai và đại chúng Bồ-tát, Thanh văn. Các thế nữ, vương tử, đại thần trong thân tộc, của vua chỉ có phục vụ cúng dường, ngoài ra, không làm việc gì khác. Tuy trải qua tám vạn bốn ngàn năm, nhưng không biết mệt mỏi. Sau một thời gian vua ngồi một mình suy nghĩ: “Ta đã tích tập vô lượng thiện căn, nay ta đem thiện căn này hồi hướng mong cầu điều gì đây? Là cầu Đế Thích hay Phạm vương? Là Chuyển luân thánh vương ư? Là cầu Thanh văn, Duyên giác ư?” Đây thiện nam! Hư Không Vương nghĩ như vậy rồi, tức thì trong hư không chư Thiên bảo: “Thôi thôi! Đại vương chớ khởi tâm hạ liệt như vậy. Vì sao? Vì Đại vương đã tích tập phước tu rất nhiều, Đại vương nên phát tâm Vô thượng Bồ-đề.” Đây thiện nam! Hư Không Vương nghe như vậy rồi hoan hỷ nghĩ rằng: “Nay ta đối với việc này nhất định không còn thoái chuyển. Vì sao? Vì chư Thiên biết được tâm ta mà đến mách bảo.” Đây thiện nam! Lúc đó Hư Không Vương liền cùng tám mươi ức triệu trăm ngàn hữu tình đến chỗ Lô Âm Như Lai đảnh lễ sát hai chân, nhiễu quanh bên phải bảy vòng rồi lui ngồi một bên.

Lại nữa, đây thiện nam! Hư Không Vương lại hướng đến Lô Âm Như Lai chấp tay nói kệ rằng:

*Con hỏi pháp tối thắng
Cúi xin Nhân Trung nói
Làm sao được tối thắng
Trượng phu Nhân Trung Tôn?
Ở trước Đức Thế Tôn
Con cúng dường rộng lớn*

www.daitangkinh.org

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vì tâm không chỗ nương
Chưa từng phát hồi hướng.
Một mình ngồi suy nghĩ
Một duyên buộc tâm này
Đã tạo phước rộng lớn
Hồi hướng như thế nào?
Là cầu làm Thích, Phạm
Hay là Chuyển luân vương
Hoặc là cầu Thanh văn
Cho đến cầu Duyên giác?
Trong lòng nghĩ như vậy
Chư Thiên đến bảo con
Nếu phát tâm hạ liệt
Phước ấy sẽ tổn hoại,
Đại vương phát thảng nguyện
Làm lợi ích hữu tình
Vì muốn độ thế gian
Nên phát tâm Bồ-đề.
Con hỏi Bạc Biến Giác
Trong các pháp tự tại
Làm sao phát tâm này
Thành tựu Chánh đẳng giác
Lấy gì để chứng đắc
Vì con mà chỉ bày.
Nên khởi niệm Bồ-đề
Ngang bằng với Mâu-ni.
Từ không nghe lời này
Nên con thưa Như Lai.
Đại vương nay nên biết
Ta sẽ lần lượt nói
Các pháp thuộc nhân duyên
Lạc dục là căn bản.
Như kia đã nguyện cầu
Được quả cũng như vậy
Ta ở đời quá khứ

www.daitangkinh.org

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cũng từng phát tâm này.
Lợi ích các hữu tình
Phát nguyện thù thắng này
Do nguyện thù thắng ấy
Nên được quả thù thắng.
Ta chứng đại Bồ-đề
Đầy đủ nguyện thù thắng
Đại vương nên dưng mãi
Hãy phát tâm như vậy.
Thực hành diệu hạnh này
Nhất định thành Chánh giác
Nghe Phật dạy như vậy
Vua ấy rất hoan hỷ,
Rống tiếng rống sư tử
Thế gian đều chấn động
Từ lúc mới phát tâm
Cho đến tận sinh tử,
Lợi ích các hữu tình
Con hành hạnh vô biên
Ở trước giữa đại chúng
Con phát tâm Bồ-đề
Thệ độ các quần sinh
Đều lìa hết các khổ.
Nguyện từ đây về sau
Nếu con có nhiễm ô
Tâm sân nhuế tật đố
Và ngã mạn tham ái
Là khi đối mười phương
Và chư Phật hiện tại.
Từ đây mãi về sau
Cho đến chứng Bồ-đề
Thề tu hành phạm hạnh
Con xả tội tham dục
Theo Phật mà tu học
Tịnh giới, nhu hòa, nhẫn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không đem tâm hấp tấp
Chóng mong thành Chánh giác.
Con suốt đời vị lai
Đối với mỗi hữu tình
Thánh tịnh nơi cõi Phật
Vô lượng chẳng nghĩ bàn
Xưng dương danh hiệu ấy
Vang khắp mười phương cõi
Con nay tự thọ ký
Thành Phật không còn nghi.
Đối trước Bạc Đạo Sư
Ý nghiệp con thanh tịnh
Và thân nghiệp thanh tịnh
Cho đến cõi ngũ nghiệp
Thấy đều khiến thanh tịnh
Không nên khởi bất thiện
Con đem hạnh chân thật
Thành Phật lợi thế gian.
Do lời thành thật này
Đất sáu cách chấn động
Nếu con nói không thật
Bốn đại sẽ đời đổi,
Vì con nói thành thật
Nên có các âm nhạc
Trổi lên từ hư không
Con thành thật không kiêu
Cũng không các kết sử
Do sự thành thật này
Nguyện mưa hoa trời đẹp
Do nói không vọng ngữ.
Nên cảnh giác chân thật
Khắp mười phương vô lượng
Ức cõi đều chấn động
Sát-na trong hư không
Âm nhạc đều trổi lên*

www.daitangkinh.org

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Mưa hoa Mạn-đà đẹp
Cao bảy núi Mê-lô
Hai mươi muôn ức người
Theo học nơi vua ấy
Đều phát tiếng vi diệu,
Chúng tôi sẽ thành Phật
Như hai mươi muôn ức
Ai nấy cũng như vậy
Học vua cầu Chánh giác.*

Này thiện nam! Hư Không Vương thuở đó, chẳng ai đâu khác, nay chính là Đồng chân Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi. Đồng chân Bồ-tát lúc đó là Hư Không Vương trải qua bảy mươi vạn a-tăng-kỳ trăm ngàn hằng hà sa kiếp phát tâm Bồ-đề trước nhất, lại quá sáu mươi hằng hà sa kiếp được Vô sinh pháp nhẫn. Từ đó về sau đầy đủ mười Địa, viên mãn mười Lực và cũng trọn địa của tất cả Như Lai, hoàn bị tất cả pháp Phật, chưa từng khởi một niệm như vậy: “Ta chứng Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề.”

Lại nữa, này thiện nam! Hai mươi ức người thuở đó cùng với Hư Không Vương ở chỗ Lô-i Âm Như Lai phát tâm Bồ-đề đều đã chứng Vô thượng Bồ-đề, Chuyển pháp luân không thoái, vì a-tăng-kỳ hữu tình mà làm Phật sự, làm Phật sự rồi, như Phật Niết-bàn mà nhập Bát-niết-bàn. Những vị ấy đều là từ Văn-thù-sư-lợi khuyến phát, đối với thí, giới, nhẫn, tấn, định và tuệ đều lần lượt thừa sự. Những vị ấy thấy đều hộ trì giáo pháp của chư Phật, chỉ trừ một Đức Phật ở tại phương dưới quá bốn mươi hằng hà sa cõi Phật, thế giới ấy tên là Địa, Phật hiệu là Địa Thiên, thọ mạng vô lượng, hiện đang trụ thế, được vô lượng chúng Thanh văn vây quanh.

Khi Phật nói về việc thuở xưa của Văn-thù-sư-lợi, trong chúng bảy ngàn hữu tình đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng đại Bồ-đề.

